

På begge sider af floden var der skov, tæt skov i brede bæltter. Her blandt træerne havde de to hæere befæstet sig over for hinanden.

Efterretningerne sagde, at »de andre« lå med to regimentter. Ikke desto mindre forholdt de sig passive. Men hvem vidste, hvad de havde i siden? Imens blev stillingerne i skoven på begge sider stadig forbedret, beredt til hvad som helst.

Tre uger! Hvordan var disse tre uger gået? De kunne ikke mindes en så lang stilstand i de godt og vel to et halvt år, der var gået, siden denne krig brød ud.

Da de nåede frem til floden, var det stadig koldt. Men blot for nogle få dage siden var solen brudt igennem. Det var endelig blevet forår!

Den første, der faldt for fristelsen og sneg sig ned til floden, var en sergent. Han sneg sig derned en tidlig morgen og sprang i. Lidt senere kom han kravlende tilbage til sine kammerater med to kugler i siden. Han levede ikke mange timer.

Dagen efter listede to menige sig derned. Og ingen så dem siden. Man hørte kun nogle skud. Derefter blev alt igen stille.

Så var det, at divisionsbefalingen blev bekendtgjort.

Men floden var og blev stadig en stor fristelse. De kunne høre vandet sukke, og de attråede det. I to et halvt år havde snavs og skidt gnavet i

Floden

Ordren var tydelig: svømmning i floden, ja endog blot at nærme sig den inden for to hundrede meter var forbudt. Der var altså ikke plads for misforståelser. Enhver, der ikke adlød ordren, ville blive stillet for en militær domstol.

Selve majoren havde oplæst den for dem forleden dag. Han havde befalet hele regimentet at træde an og læste så op for dem. Det var en divisionsbefaling – ikke til at spøge med.

For tre uger siden var krigens veje blevet krydset af denne flod. De havde gjort holdt et stykke borte fra dens løb. Derovre på den modsatte bred lå fjenden, »de andre«, som mange kaldte dem.

Tre begivenhedsløse uger. Denne tilstand ville sikkert ikke vare ved. Men for øjeblikket herskede stilheden.

dem. Af glæder var de blevet vænnet til få. Nu havde de endelig mødt floden på deres vej. Men divisionsbefalingen ...

— Ad helvede til med divisionsbefalingen, hvislede han mellem tænderne den nat.

Han vendte og drejede sig og kunne slet ikke finde ro. Flodens lyde nåede ham svagt, ville ikke lade ham i fred.

— Jeg gør det, når det bliver lyst, tænkte han. Intet skal standse mig. Jeg gør det! Åh helvede til med divisionsbefalingen! Den kan de tørre sig i røven med!

De andre soldater sov. Til sidst overmandede søvnen også ham. Han havde en drøm, et mareridt. Først så han floden. Den var foran ham, ventede ham, og han stod nøgen på bredden; men han sprang ikke. En usynlig hånd holdt ham tilbage. Så forandrede floden sig til en kvinde. En ung mørklødet kvinde med et fast vel-skabt legeme. Hun lå nøgen i græsset og ventede ham. Og han stod nøgen foran hende; men han kastede sig ikke over hende. En usynlig hånd holdt ham tilbage.

Han vågnede udmattet op endnu før daggy.

Da han nåede ned til bredden, stod han lidt og så forundret på den. Floden! Så var floden altså virkelig til. Han havde af og til troet, at den slet

ikke eksisterede. Måske havde den kun været til i deres fantasi, måske var den noget, de havde hidset hinanden op til at tro på.

Han havde fundet et gunstigt øjeblik, havde sneget sig bort, ned til floden. Det var en stor-slået morgen! Med lidt held ville ingen bemærke hans fravær. De mulige følger ville iøvrigt ikke betyde noget for ham, hvis han blot fik lov til at dykke een gang ned i flodens vand.

Han hængte sit tøj på et træ nær bredden. Geværret stillede han op ad stammen. Han så sig endnu en gang om, først tilbage for at sikre sig, at ingen af hans egne kunne se ham. Der-næst lod han et undersøgende blik glide langs den anden bred, for at se, om der var nogle af »de andre« derovre. Endelig kastede han sig i vandet.

I samme øjeblik vandet omsluttede hans nøgne legeme, dette legeme, såret og mærket af to et halvt års lidelser, i samme øjeblik følte han sig som et andet menneske. Det var, som om en hånd med en svamp havde visket de to et halvt år bort inde i ham.

Han svømmede snart på brystet, og snart på ryggen. Han lod sig drive med strømmen og foretog lange dyk.

Han var nu en stor dreng, denne soldat, en stor dreng, der ikke var mere end treogtyve år gammel, selv om de sidste to et halvt år havde efterladt dybe spor i ham.

Til højre og venstre for ham flagrede fuglene ved begge bredder. Han følte, de hilste ham, når de fløj over ham fra bred til bred.

Der kom en gren drivende med strømmen ned mod ham. Han aftalte med sig selv, at han skulle prøve at nå helt hen til den i eet langt dyk. Det lykkedes også for ham. Han dukkede op lige ved siden af grenen. Han blev glad! Men i samme øjeblik så han et hoved foran sig henved tredive meter længere oppe ad floden.

Han trådte vande og prøvede at se bedre. Også den fremmede havde nu fået øje på ham og var standset op. De så på hinanden.

Straks blev han atter det, han før havde været: en soldat med to et halvt år i krigen. En soldat, der havde fået en medalje for tappehed. En soldat, der havde efterladt sit gevær op ad et træ.

Han kunne ikke afgøre, om det var en af hans egne eller en af »de andre«, der var i samme situation, som han selv. Hvordan få viden om det? Han så jo kun et hoved. Det kunne være en af hans egne. Det kunne være en af »de andre«.

I nogle få sekunder stod de begge ubevægelige i vandet. Stilheden blev afbrudt af et nys. Det var ham, der nøs. Af gammel vane bandede han højt. Den anden begyndte straks at svømme med hurtige tag mod den fremmede bred. Heller ikke

han spildte tiden, men svømmede mod sin bred af al kraft. Han kom først op og begyndte at løbe mod træet, hvor han havde stillet geværet. Han greb det og vendte sig hurtigt om. Først da nåede den anden op fra vandet. Han løb nu for at nå sit gevær.

Han hævede geværet, han sigtede. Det var næsten alt for let for ham at plante en kugle i den andens hoved. Han var et fint mål, som han dér kom løbende helt nøgen, ikke mere end tyve meter borte.

Men han trak ikke af. Den anden løb dér nøgen, som han var kommet til verden. Og han selv var nøgen, som han var kommet til verden.

ANTONIS SAMARAKIS

Han kunne ikke trække af. De var begge nøgne. To mænd nøgne. Nøgne for klæder. Nøgne for navne. Nøgne for nationalitet. Nøgne for sig selv i khaki.

Han kunne ikke trække af. Floden adskilte dem ikke længere, den tværtimod forenede dem.

Han kunne ikke trække af. Den anden på bredden derovre var ikke længere en af »de andre«. Han var et menneske, som han selv. Hverken mere eller mindre.

Han sænkede geværet. Bøjede hovedet mod jorden. Han så ikke mere, før det hele var forbi, kun nogle fugle, der fløj op, skræmt af skuddet fra den modsatte bred. Og han knælede først og faldt så med ansigtet mod jorden.

Kilde: Håb søges af Antonis Samarakis,
Carit Andersen's forlag 1954